

SNÁŽME SE ZAMYSLET 8

Když páter Smith v roce 1908, kdy začíná děj knihy „Plná slávy“, odsloužil po dvacetimílové cestě do kostela nedělní mši svatou, oznámil mu kostelník, že musí ještě pokřtít dvě děti. A když se vrátil, aby se převlékl, čekal na něj s mrzutou tváří:

„Velebnej pane, u paní Flaniganové umírá staryj námořník, a to starý pometlo sem poslalo kluka, že prej máte hned přijít.“

Páter Smith taktak že nevyfrkl netrpělivostí. Měl hlad, byl unaven a byl knězem dost dlouho, aby směl hříšníkům mít trochu za zlé, že si vždycky vyberou na umírání nešťastnou chvíli, buď uprostřed noci, nebo když má člověk na stole svačinu. Ale připomenul si, že smrt není pro ubohého hříšníka o nic méně smrtí jenom proto, že už jiní umřeli před ním, a on že je knězem Kristovým, poznamenaným a pomazaným a vysvěceným k tomu, aby zachraňoval lidské duše.

Kněz věděl, že pension paní Flaniganové v Knoxově ulici není zdaleka tím, čím by měl být, ale neváhal ani okamžik vzít tam Nejsvětější Svátost, protože opravdoví hříšníci vždycky vědí, jak třeba uctívat Našeho Pána, a protože sám Náš Pán neváhal nejednou sestoupit ještě hlouběji, když žil na zemi. Paní Flaniganová ho čekala u dveří všechna rozčilená a určená a držela v ruce obrovskou hořící svíci, protože věděla, že kněz ponese Nejsvětější Svátost.

„Pochválen buď Ježíš Kristus, že dete, velebnej pane,“ řekla. „Teprva dnes ráno sem přišla na to, že je to katolík, a poslala sem pro vás hned, jak mi doktor řekl, že umře. Namoutě, leží tam a sakruje a nadává, div nepukne, na mou duši, ale dám za to krk, že bude rád, až mu řeknete, kdo ste.“

V pokoji, kde ležel umírající námořník, postavila už paní Flaniganová na noční stolek kříž, dvě hořící svíce a sklenici vody; měla tyto věci vždycky po ruce, protože se nemohla vydávat v nebezpečí, až si na ni vzpomene Pán a ona sama bude musit natáhnout brka. Páteru Smithovi bylo velmi líto, že je mu tak špatně a že umírá, ale věděl, že není času nazbyt.

„Milý synu, přišel jsem vás vyzpovídat.“

Starý námořník otevřel velmi modré oči. Zdálo se, že jim to trvá nějakou chvíli, než mohou pochopit, co znamená knězova přítomnost, ale když se jim to konečně podařilo, nabyly výrazu temného a hněvivého.

„Nechte mě na pokoji, ano?“ Páter Smith se unaveně usmál. „Milý synu, vy teď umíráte, a nikdo si už o vás nebude myslet, že jste chytrý chlapík, protože zapíráte Našeho Pána,“ řekl. „Čas pro získání zásluh je krátký. Já jsem kněz Kristův a přišel jsem, abych vás vyzpovídal.“ Jak očekával, měla jeho slova takřka okamžitý účinek. „To je pravda, velebnej pane; byl jsem svině, jakou byste pohledal, ale teď už je na všechno pozdě.“

„Na nic není pozdě, dokud jste živ,“ řekl. „Teď právě nastává vhodná chvíle pro milost Boží,“ vrátil se k své truchlivé úloze, která záležela v tom, aby přiměl tohoto nepřilíš originálního hříšníka k uznání vlastní lenosti, hlouposti a zbabělosti.

Bylo ihned zřejmo, že námořník nežil podle svého náboženství už celá léta, protože se přiznal rovnou, že si nevzpomíná, kdy byl naposledy na mši svaté nebo u přijímání, ačkoli prý nešel nikdy spát, dokud se nepomodlil Zdrávas Maria, protože tam na Východě člověk nikdy neví, neprobudí-li se ráno s proříznutým hrdlem. Potom začal knězi vypravovat o všech ženských, které poznal v Buenos Aires a v Hongkongu, a říkal, že ty v Hongkongu se mu líbily nejvíc, ale páter Smith na to řekl, že udělají líp, proberou-li všechna přikázání hezky od začátku a podívají se, kolik jich přestoupil, protože je koneckonců větší hřích, zapomněl-li někdo milovat Boha po celý život, než poznal-li v cizích přístavech nějaké ty padělané Jezabely. Námořník řekl, že to je docela snadné a že není vůbec třeba, aby probírali přikázání jedno po druhém, protože je přestoupil všechna, jak leží a běží, až k požádání osla bližního, a co se těch ženiček týče, je páter Smith na omylu, že to vůbec nebyly žádné padělky, zvláště ne ty v Číně, ty že měly zlato na nehtech a na nohou černé atlasové střívičky s vysokými červenými podpatky, a že když na to přijde, není mu vůbec líto, že poznal všechny ty ženské, protože byly všechny tak krásné, a že by je chtěl mít zas, kdyby se k tomu dostal. Páter Smith řekl, že to je od námořníka velká chyba a že Náš Pán a Panna Maria a svatý Josef a ostatní svatí jsou mnohem krásnější než sebevíc těch čínských nevěstek s vysokými podpatky, ale námořník namítal, že se mu to nezdá, a že pořád ještě nemůže litovat, že poznal všechny ty ženské, protože jejich šaty tak pěkně šustily při chůzi. Kněz mu domlouval, že takhle nemá mluvit s Bohem člověk, když umírá, a že námořník by si měl raději pospíšet a litovat svých hříchů, nechce-li přijít do pekla a ztratit Všemohoucího Boha na věky věkův, ale starý námořník řekl, že sice lituje, že tak často zanedbával svátosti a že nemiloval více Boha, ale že nelituje, že poznal všechny ty ženy, protože byly všechny tak krásné a některé z nich byly i tuze milé a dobré. Páter Smith se v zoufalství ptal starého námořníka, lituje-li, že mu není líto, že poznal všechny ty ženy, a starý námořník řekl, že ano, že lituje, že mu toho není líto, a že doufá, že Bůh to pochopí. Načež řekl páter Smith, že si myslí, že to

snad Bůh pochopí, a rozhřešil starého námořníka z jeho hříchů, vylévaje zásluhy Kristova utrpení na námořníkovu zapomnětlivost Boha a na ty šaty, které kdysi dávno tak pěkně šustily.

Dát starému námořníkovi poslední pomazání bylo dost snadné, protože ležel docela tiše a zdálo se, že se mu líbí, jak páter Smith bere svaté křížmo a léčí jeho údy a jeho smysly z toho, že tak dlouho kráčely pryč od Krista a dotýkaly se daleko od Krista a slyšely a viděly a čichaly daleko od Krista; nebylo však pro něj tak snadné polknout Nejsvětější Svátost, protože jeho ústa byla suchá a páter Smith mu musel dát napít trochu vody. Potom se jeho pyžamo hrozivě utišilo a jeho tvář se scvrkávala a scvrkávala, jako by se opět chtěla stát tváří malého dítěte. Páter Smith se modlil k svatým Božím a andělům Hospodinovým, aby přispěchali sem a odnesli duši starého námořníka před tvář Nejvyššího, neboť věděl, že starý námořník je mrtev.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

TVÁŘ DNE

Být lstivý a zákeřný bývá někdy považováno za známku síly, nejde však o nic jiného než o slabost,

řekl papež František při tradiční novoroční mši.
(*ekonomický deník E 15 2. 1. 2019*)

ZPRÁVY Z Vatikánské kuchyně

Tanzánský kardinál: Radši zemřeme hladu, než bychom se nechali kolonizovat (11. 12. 2018) **Tanzánie.** „*Lepší je umřít hladu než dostávat pomoc výměnou za závazky k věcem, které nejsou ve shodě s Boží vůlí,*“ řekl kardinál Polycarp Pengo, arcibiskup Dar es Salaamu. Požádal tanzánskou vládu o odmítnutí každé zahraniční pomoci, která je podmíněna přijetím západních kulturních norem, například ohledně homosexuální kultury. „*Nesmíme akceptovat věci, které se nelíbí Bohu a pokud máme hladovět kvůli tomu, že jsme na to nepřístupní, umřeme radši se svým Bohem,*“ řekl kardinál Pengo.

Zemřel německý katolický filosof Robert Spaemann (11. 12. 2018)

Německo. Ve věku 91 let odešel na věčnost německý katolický filosof a teolog Robert Spaemann. Narodil se v Berlíně 5. května 1927 jako syn konvertitů a je považován za jednoho z největších katolických myslitelů dneška. Spaemann, přítel a vrstevník emeritního papeže Benedikta XVI., zemřel ve svém domě ve Stuttgartu.

Jihočeská delegace předala papeži Františkovi „požehnané pivo“ a perník pro chudé (12. 12. 2018)

Vatikán. Papež František přijal na závěr generální audience delegaci z Českých Budějovic, která mu přivezla (již podruhé) požehnané adventní pivo. Dalším dárkem byly perníčky z rodinné firmy v Plané n. L.; přivezl je tamní starosta Jiří Šimánek. „*Dárky z Čech budou pro nejchudší z Říma, kteří denně přicházejí a využívají sprch nebo lékařských služeb, které jsme pro ně nechali zříditi,*“ řekl papež.

Program apoštolské cesty do Spojených arabských emirátů (12. 12. 2018)

Vatikán. 3. 2. 2019 – přelet a oficiální přijetí; 4. 2. 2019 – uvítací ceremoniál, soukromá schůzka s korunním princem, soukromé setkání s muslimskou radou starších a mezináboženská konference. 5. 2. 2019 – návštěva katedrály v Abú Zabí a mše svatá na místním sportovním stadionu.

Útoku na vánoční trh podlehl 3 lidé (13. 12. 2019)

Štrasburk. „*Pokaždé, když dochází ve Francii k takovým útokům, bývá zasažen nějaký symbol. Nedostačuje bolest způsobená konkrétnímu člověku nebo rodině. Cílem je destabilizace celé země,*“ řekl štrasburský arcibiskup po útoku na vánoční trh. Zahynuli při něm tři lidé a 13 bylo zraněno. Útočníkovi, devětatvacetiletému islamistovi narozenému ve Štrasburku, se podařilo utéct.

Svatý otec navštíví Bulharsko a Makedonii (13. 12. 2018)

Vatikán. Papež František přijal pozvání bulharských a makedonských státních a církevních představitelů a navštíví tyto země ve dnech 5. až 7. května 2019.

Papež František připomenul dvousté výročí „Tiché noci“ (14. 12. 2018)

Vatikán. „Tichá noc“ je můj oblíbený vánoční zpěv, svěřil se papež František skupině rakouských poslanců, kteří jej vyhledali v souvislosti s dvoustým výročím vzniku jedné z neznámějších vánočních melodií. Petrův nástupce ocenil báseň rakouského kněze Josepha Mohra z roku 1816, kterou o dva roky později zhudebnil učitel a varhaník Franz Xaver Gruber. „*Ve*

své hluboké prostotě tento zpěv vystihuje událost Svaté noci. Spasitel Ježíš, narozený v Betlémě, nám zjevuje lásku Boha Otce. Právě jemu chceme svěřit celý svůj život,“ řekl papež.

Petrův nástupce přijal slovenského prezidenta (14. 12. 2018)

Vatikán. Papeže Františka navštívil prezident Slovenské republiky Andrej Kiska, kterému skončí volební období. Soukromá audience trvala zhruba půl hodiny a proběhla v srdečné atmosféře. „*Je pro mne velkou ctí, že zde dnes mohu být. Přináším pozdravy celého Slovenska, ale zejména věřících, kteří se za vás denně modlí*“, zdůraznil prezident v úvodu schůzky, zatímco papež poznamenal, že se již setkávají podruhé.

Pandžáb: Dva křesťanští bratři odsouzeni k smrti za rouhání (15. 12. 2018)

Pákistán. Nechvalně proslulý zákon o rouhání nadále rozsévá hrůzu. V pákistánské provincii Pandžáb byli dva bratři odsouzeni k smrti na základě obvinění z držení rouhačských materiálů. V této chvíli jsou vězněni v Jhelumu. Qaisar a Amoon Ayub z Lahauru byli zadrženi v roce 2015 poté, co byl jeden z nich obviněn, že na internetových stránkách zveřejnil materiály, urážející islám.

Vyšel dokument Svatého stolce k využití bývalých kostelů (17. 12. 2018)

Vatikán. Ačkoli lze nevyužívaný kostel určit k jinému účelu, je naprosto nutné vyloučit komerční či spekulativní využití. Jak vyplývá z dokumentu Kongregace pro klérus z roku 2013, relikvie v oltáři, musí být umístěny do jiných oltářů či zvláštních relikviářů. Pokud chrám pozbyde své sakrální funkce, nezbavuje se své symbolické role duchovního a uměleckého místa. Bývalé kostely by se proto měly proměnit nejspíše v muzea, knihovny, archivy, kulturní či shromažďovací charitativní střediska.

17. 12. 2018 – 82. narozeniny Petrova nástupce (17. 12. 2018)

Vatikán. Papež František, Jorge Mario Bergoglio, oslavil 82. narozeniny. Do jeho bydliště v Domě svaté Marty proto již řadu dní přicházejí gratulace od politických a církevních představitelů, ale též od řadových občanů a věřících. Svatý otec odjakživa svá životní výročí spojuje s vděčností rodičům (Regině Marii a Mariovi Josému).

Ekumenická bohoslužba za polárním kruhem (20. 12. 2018)

Švédsko. V nejkratší den roku, 21. prosince, se otevrou brány starého kostela v Jokkmokku, nedaleko za severním polárním kruhem. Ekumenické shromáždění zopakuje „obřad svící“, jaký se konal v lundské katedrále během návštěvy papeže Františka v roce 2016, aby připomnělo, že pravým světlem světa je Ježíš.

Svatý stolec zklamán výsledky klimatologického summitu (20. 12. 2018)

Vatikán/Katovice. „*Světoví představitelé, kteří se shromáždili v Katovicích na konferenci COP 24, jen stěží nacházelí společnou vůli k tomu, aby odložili vlastní krátkodobé hospodářské a politické zájmy a spolupracovali na obecném dobru*“. V tomto nezvykle kritickém tónu se nese tiskové prohlášení Svatého stolce k vrcholnému summitu.

Betlém z české školy na vatikánské přehlídce jesliček z celého světa (26. 12. 2018)

Řím. Výtvarnice a učitelky české školy v Římě vytvořily keramický betlém pro tradiční přehlídku jesliček z celého světa, pořádanou v Římě. Českou republiku reprezentuje ještě další, tentokrát historický betlém. Dodalo jej Muzeum Vysočiny Třebíč a pochází z 2. poloviny 19. století.

V roce 2018 bylo ve světě zabito 40 misionářů a 3000 křesťanů (29. 12. 2018)

Vatikán. Během končícího se roku bylo usmrceno 40 misionářů, z čehož bylo 35 kněží, 1 seminarista a 4 laici. Nejvíce obětí podle kontinentů bylo v Africe (19), potom v Americe (15), Asii (3) a v Evropě (1). Většina z nich byla zabita při loupežných přepadeních kostelů či církevních objektů. Z jiné zprávy vyplývá, že v uplynulém roce bylo na světě vystaveno pronásledováním či ústrkům přibližně 300 milionů křesťanů v 38 státech. Přibližně 3000 jich bylo usmrceno jen proto, že byli křesťané.

Pákistánští představitelé islámu zavrhlí jakékoli zabítí pod náboženskou záminkou (8. 1. 2019)

Islámábád. Pět set imámů této muslimské země při svém shromáždění zcela jednoznačně odmítlo násilí proti náboženským menšinám i jejich diskriminaci. „*Zabití pod náboženskou záminkou odporuje učení islámu*“. Jde o přelomovou událost v pákistánské muslimské komunitě, protože se tím staví i proti zákonu, který ukládá trest smrti za rouhání a je předmětem kritik.

Nalezen hrob 34 etiopských mučedníků (9. 1. 2018)

Libye. V Libyi byl objeven masový hrob etiopských křesťanů zabitých v roce 2015 džihádisty tzv. Islámského státu. Jejich exekuce se stala součástí propagandistického filmu islamistů. Mohyla nedaleko přímořského města Syrta skrývá těla 34 mučedníků. Byli to chudí migranti, kteří se přes Libyi chtěli dostat do Evropy. Po splnění všech právních procedur budou jejich tělesné ostatky převezeny do Etiopie.

Poselství indickým biskupům: Setkejte se nově s Ježíšem (10. 1. 2019)

Vatikán. K novému osobnímu setkání s Ježíšem vybízí Svatý otec indické biskupy latinského obřadu v „bratrském poselství“ účastníkům 31. plenárního zasedání Indické biskupské konference. Papež se modlí, aby shromáždění, inspirované tématem „*Radost evangelia*“, přineslo mnoho plodů. „*Kéž v síle osobního vztahu ke Spasiteli a podpírání svátostnou milostí mohou všichni věřící v Indii prožívat své povolání s radostí a velkorysostí*“.

ze zpráv Radio Vaticana pro Poutník upravil Zdeněk Ježek

MODLITBY ZA NEJMENŠÍ

P. Jiřího Kordu známe z pořádku poutí o svátku „Mláděte“, na které Poutník pravidelně zve. Nyní přinášíme jeho úmysly „Modliteb za nejmenší“ (z Hnutí pro život vybral Zdeněk Ježek).

Chvála Kristu, bratři a sestry!

Loni jsem se v lednovém dopise zamýšlel nad významem „osmičkových“ roků pro naši zemi. I tento rok je jubilejní. Kromě různých negativních výročí je to letos třicet let od svatořečení Anežky Přemyslovny a konec času „na věčné časy“. Sice občas zaznívají teorie o připravenosti listopadových událostí, dohodách mocných a podobně, ale i kdyby tomu tak bylo, trápit nás to nemusí. Proč? Protože by to nic neměnilo na faktu, že je to sám Bůh, kdo řídí běh světa. A klidně k tomu používá i ty, kteří ho neznají nebo dokonce proti němu bojují. Kolik je takových příkladů v Písmu svatém i v dějinách Církve! Dodnes ve mně resonují vzpomínky na revoluční dny. Nezanedbatelnou roli při nich hrála i odvaha a nadšení mladých, oproti šedesátému osmému nerozehnaná tanky a nezašlapaná normalizací. Dnes mají mladí lidé ve srovnání se situací před třiceti lety nevídané možnosti. Jak jich využívají? Jak kdo, pomyslné nůžky jsou velmi rozevřeny. Totéž platí o hodnotovém světě a vztahu k víře. Z toho ale vyplývá, že nemusíme propadat skepsi, když někdy vidíme mravní úpadek nebo „náboženský analfabetismus“. Jsou totiž mezi námi i mladí, kteří nad smyslem života přemýšlí, touží jít do hloubky nebo dokonce mají vztah k Bohu.

V lednu prosíme právě za mladé lidi. Zvláště za jejich osobní vztah ke Kristu. Ať si ho skutečně zamilují! Ať tato láska není jen jakýmsi mladistvým záchvěvem ideálů, které pak trní dalších let udusí. Pamatujme také na mladé z různých koutů naší planety, kteří se sejdou na Světových dnech mládeže ve středoamerické Panamě. Láska ke Kristu a k církvi mají být nosnými sloupy našeho křesťanského života. Jsou-li silné a pevné, je o co se opřít. Proč se ale věnujeme mládeži zde, v Modlitbách za nejmenší? Odcituji, co jsem napsal při příležitosti předchozího Světového dne mládeže: „Když se modlíme za ochranu a úctu k počátku

životu, k rodině, k handicapovaným, seniorům, nemůžeme vynechat právě mladé. Vždyť oni stojí v první linii, kdy ve škole, při startu kariéry, při výběru životního partnera, zakládání rodiny nebo rozhodování o zasvěceném životě jsou vystaveni tolika těžkostem a zmatkům dnešní doby.“

Únorový úmysl na první pohled kontrastuje s tím lednovým. Možná proto, že nevyčísitelně nemocné a umírající dáváme automaticky do spojitosti se seniory. A jistě tomu tak mnohdy je. Copak ale těžce neonemocní nebo neumírá i mnoho mladších, a to včetně dětí? Neznáme dne ani hodiny, co ale víme, že nakonec to, o čem tu běží, je spása nesmrtelné duše. Věříme tomu? Velmi často se setkávám s tím, že i praktikující katolíci tváří tvář své nemoci nebo nemoci bližních se zaměří jen na úpěnlivou snahu o uzdravení. Přát, vyprošovat a usilovat o uzdravení samo o sobě je chvályhodné. Vždyť sám Pán Ježíš uzdravoval, i z mrtvých křísil. Ale dřív nebo později přeci jen práh věčnosti překročíme. Stejně jako ho překročil sám Pán Ježíš. O kolik milostí připravujeme sebe i druhé, když toto opomíjíme! Je čas žít i umírat. Je čas bojovat za uzdravení a je čas umět odevzdat i toho nejmilovanějšího člověka do Otcovy náruče. Jestli my, co se považujeme za věřící, to neumíme, co pak ti, kteří o Bohu mají jen matné povědomí? Je skvělé, jak se v naší zemi rozvíjí paliativní péče a hospicové hnutí. Naopak stále ještě existují velké rezervy v některých zařízeních následné péče a v podpoře péče v domácím prostředí. Důležitá je změna mentality – život má smysl, i když nejsem „výkonný“ podle svých představ nebo představ dobrých. Troufám si říct, že naopak člověk nevyčísitelně nemocný či umírající může prožívat velmi smysluplné a plodné období. Čas na smíření s Bohem, s druhými i sám se sebou, síla modlitby a oběti za druhé, které nechávám na tomto břehu...

Milí Boží přátelé. Z celého srdce Vám opět po roce děkuji za modlitby, za slova podpory nebo připomínek. Bratři a sestry, kéž i tento rok nad námi Pán rozjasní svou tvář a je nám milostiv!

P. Jiří Korda, kněz Kristův

Krabičková sbírka 2018

Skončil rok 2018, v němž se konala Krabičková sbírka v našem kostele. Dříve bývala jen v postní době až do neděle naší pouti. Už druhým rokem je krabička na sbírku ponechána v kostele po celý rok. A tak tomu bylo i v roce 2018. Loni, díky vám, věřícím, se sešlo tolik věcí, že zaplnily větší krabici. Balík byl odeslán počátkem prosince (5. 12.) charitě sv. Anežky České do Otrokovic. Bylo v něm odesláno:

1 malý zásobník na známky, krabice od bot vystřižených známek, obálka starých bankovek Bulharska a SSSR, igelitový sáček mincí, obálka čistých srdečných a vánočních přání, 2 malé sešitky, 3 záznamníky, 10 sešitů, 1 kniha „Kronika“, taštička pastelek, 61 funkčních propisovaček, kancelářská děrovačka, 1 sáček bižuterie, vč. růžence, dámská manikúra, neúplný pánský deštník, malá dámská taštička, 2 m pruh černé látky, 4 příze vlny, sáček knoflíků, krabička od čaj telefonních karet, 2 houbičky na mytí, 54 optických brýlí, 17 pouzder na brýle, 9 párů optických skel, 7 slunečních brýlí a 95 Kč,- poštovné.

Děkuji jménem svým i jménem těch, kterým tyto darované věci poslouží v misiích: Pán Bůh zaplatí!

Děkuji také za podporu charitativní finanční sbírky pro Nadaci Likvidace lepry ve světě. Sbírkou se konají pod záštitou MO KDU-ČSL Dolní Čermná při předvánočních jarmarcích. Loni 30. 11. bylo již 27. koledování a bylo při něm vybráno 2030,- Kč; 30 Kč poštovné, 2000,- Kč bylo odesláno Nadaci LL dne 3. 12. 2018. Od prvního koledování 23. 12. 1992 bylo vykoledováno již 115 341,- Kč. Pomohli jsme tak vyléčit 556 osob od lepry. Rekord charitativní sbírky byl v roce 2003. Tehdy se vybralo 12 482,- Kč, díky jedné štedré dárkyni.

Závěrem této informace děkuji všem dárcům a podporovatelům charitativní sbírky pro LL a přeji jim, aby je Pán Bůh odměnil svou ochranou, požeňáním a milostmi v novém roce 2019!

Vladimír Jansa

ŽIVOT JE JAKO PUZZLE, KTERÉ DO SEBE ZAPADÁ

Zdislavě a Vojtěchovi Polákovým, kteří pracují v Domácím hospici Duha v Hořicích, je téma „doprovázení“ na cestě závažného onemocnění velmi blízké – jak v pracovním, tak v osobním životě.

Vojtěch: „Bylo mi 40 let, pracoval jsem na spinální jednotce v Motole jako zdravotní bratr. Všechny mé dosavadní osobní vztahy mně nevyšly, bydlel jsem v pronajatém pokoji v jednom panelákovém bytě a již nějakou dobu cítil, že je na čase změnit práci. Toužil jsem po ženě, toužil jsem odejít z Prahy a pořídit si někde dům. Všechny pokusy o změnu selhávaly a stále více se objevovala otázka: ‚Jaká je Boží vůle?‘ V té době jsem zvláště vnímal dvě výzvy z evangelia: ‚Proste a bude vám dáno‘ a ‚Hleďte nejprve Boží království...‘ Tehdy mě duchovně vedl jeden kněz z Orlických hor. Zcela pragmaticky jsem došel k názoru, že by bylo dobré zkusit pracovat v domácím hospici. Onen kněz mi řekl, že o jednom ví, a nasměroval mě na Janu Sieberovou, zakladatelku Domácího hospice Duha, o.p.s. Napsal jsem tam, ale neměli místo. Přehoupala se čtyřicítka a já začal mít pocit, že vše je marné. Modlil jsem se: ‚Pane, ukaž mi cestu, nenechávej mě samotného.‘ Po návštěvě Medjugorje jsem pocítil vnitřní klid. ‚Neboj se, vše bude dobré,‘ věta, kterou jsem si přivezl z modlitby na místě prvního zjevení. Za krátkou dobu mi volala Jana a říkala, že se uvolnilo místo. Začala má služba v hospici Duha.

Zdislava: „Po krásném dětství na Valašsku jsem odešla ve svých 21 letech do Diecézního centra života mládeže Vesmír v Deštném v Orlických horách. Služba mladým lidem mě velmi naplňovala, obohacovala, inspirovala. Po necelých dvou letech jsem nastoupila do Diecézního centra pro mládež v Hradci Králové. Prožila jsem zde jedenáct překrásných let při doprovázení mladých lidí na jejich cestě k Bohu díky různým akcím, setkáním, sdílením, osobním rozhovorům... Nevyměnila bych zpětně ani jeden den z této nádherné i náročné práce. Byl ale čas jít dál. Mé kroky se vracely na rodné Valašsko, kde jsem objevila svět mladých lidí postrádajících lásku v rodině, s pocitem nezakotvenosti, zbytečnosti. Po dvou letech přišla nabídka práce z Domácího hospice Duha v Hořicích. Byl zrovna advent – doba očekávání – a po měsíci se v mém srdci zrodilo jasné rozhodnutí, i když rozumově málo pochopitelné. Jdu do toho, jdu do Duhy. Mým posláním bylo zakládání modlitebních společenství a podpora malých hospicových týmů po celé republice. Než jsem však vyrazila ‚do světa‘, potřebovala jsem nasáknout hospicem, a tak jsem v Duze umývala okna, přesazovala květiny, naslouchala rozhovorům s rodinami, které žádaly hospicovou péči. Postupně jsem navštívila týmy propojené s Duhou, navázala kontakty s farnostmi a s pomocí Boží jsme začali zakládat modlitební společenství, mnohdy ekumenická.

V Duze zajišťuji pro hospice různé benefiční akce, organizuji pracovní setkání, beseduji se studenty ve školách, pracuji s dobrovolníky atd. Práce mne naplňuje. Setkávám se při různých příležitostech i s našimi pacienty či jejich rodinami. Objevují, že jsme pro ně, blízcí i vzdálení. Vstupujeme do velmi důležitých okamžiků jejich života, jdeme tam, kam nás ve svých rodinách pustí. Vnímají naši blízkost i respekt ke svému soukromí. Naplňuje mě

vděčnost. Opět mohu spolupracovat s Bohem. Za všechny naše pacienty a jejich rodiny se modlíme a on sám pak koná velké věci v jejich duších. Bůh s námi počítá. To mne stále více fascinuje!

V Praze začínalo víkendové setkání domácích hospiců, kterého se poprvé zúčastnil i Vojta. Krátce nato jsme spolu začali chodit a po dvou měsících vztahu jsme se rozhodli, že se vezmeme. Stanovili jsme datum svatby na 16. dubna a rozeslali 250 pozvánek pro naše hosty, objednali patřičný sál, jídlo, víno, cukroví, frgály.

Na konci února mému tatínkovi diagnostikovali rakovinu. Vyšetření ukázalo rozsah nádoru s četnými metastázemi. Dle vyjádření různých lékařů byl stav velmi vážný a operace ani jiná léčba již nebyly možné. Začali jsme přemýšlet, co se svatbou. Zrušit? Oddálit? Řekli jsme si: ‚Co je teď na prvním místě?‘ Odpověď byla jasná: ‚Tatínek.‘ ‚A co by bylo láskou pro něj?‘ ‚Aby mohl svou dceru odvést k oltáři.‘ Zavolali jsme knězi, který nás měl oddávat. Byl naším rozhodnutím překvapený. Společně jsme hledali nové, dřívější datum svatby. Rodiče jsme informovali o našem novém datu svatby a zároveň o změně počtu našich hostů z původních 250 na 25. Maminka to okomentovala slovy ‚konečně jste dostali rozum‘. Tatínek se dle svých sil zapojoval do svatebních příprav. 11. března 2016 jsme přijali svátost manželství. Po svatbě se tatínkovi otevřel prostor plně se soustředit na svou nemoc. Po rozhovoru s lékařem, kterého jsme oslovili, tatínek nemoc přijal. I přes nátlak ze strany nemocnice jsme se rozhodli, že si tatínka necháme doma. Díky naší vedoucí Janě jsme byli uvolnění z práce a vybaveni potřebnými pomůckami k péči.

Tatínkův stav se pomalu horšil, síly ubývaly a čím dál více času trávil na lůžku. Byla to doba, kdy spolu s maminkou mohli každý večer v manželské posteli hovořit o životě a smrti. Společně se připravovali. Přišly Velikonoce. Na Zelený čtvrtek došlo ke zhoršení stavu, kdy se dostavila nevolnost a neklid. Velký pátek byl náročný. Nevolnost se dařilo tlumit jen částečně. Střídali jsme se u lůžka. Na Bílou sobotu se stav tatínka uklidnil. Večer jsme se všichni u něho sešli, povídali si a pak se do noci modlili. V neděli ráno se tatínek posadil a řekl, ať zavřeme. Nevěděli jsme, co má na mysli. V očích měl neklid. Po chvíli se upokojil a řekl: ‚Je dobře, už je dobře.‘ Náhle začal ztrácet stabilitu, a tak jsme ho položili. V tu chvíli vydechl naposledy. Jeho oči byly upřeny do dále a v obličeji se mu zrcadlil velký pokoj. Byl krásný. V té chvíli přišla do pokoje maminka. Tatínka jsme umyli a oblékli. Postupně se přijela rozloučit téměř celá rodina. My pečující jsme cítili velkou vděčnost a radost. Byla neděle Zmrtvýchvstání! Pohřeb byl jedna velká slavnost. Tatínek byl mezi lidmi oblíbený, a tak byl kostel plný lidí. Při ukládání do hrobu jsme stáli na konci kondolenční řady. Někteří se teprve na pohřbu dozvěděli o naší svatbě, a tak se po vyjádření upřímné soustrasti rozzářili a gratulovali nám. Uvědomili jsme si, že život je jako puzzle: některé dílky jsou radostné, jiné bolestné a všechno to do sebe zapadá a tvoří krásný obraz – náš život. V prosinci téhož roku jsme si koupili dům a rok nato nám byla svěřena do pěstounské péče dvanáctiletá Tereška.“

Z knihy Naděje na konci cesty Jany Sieberové vybrala -BM-

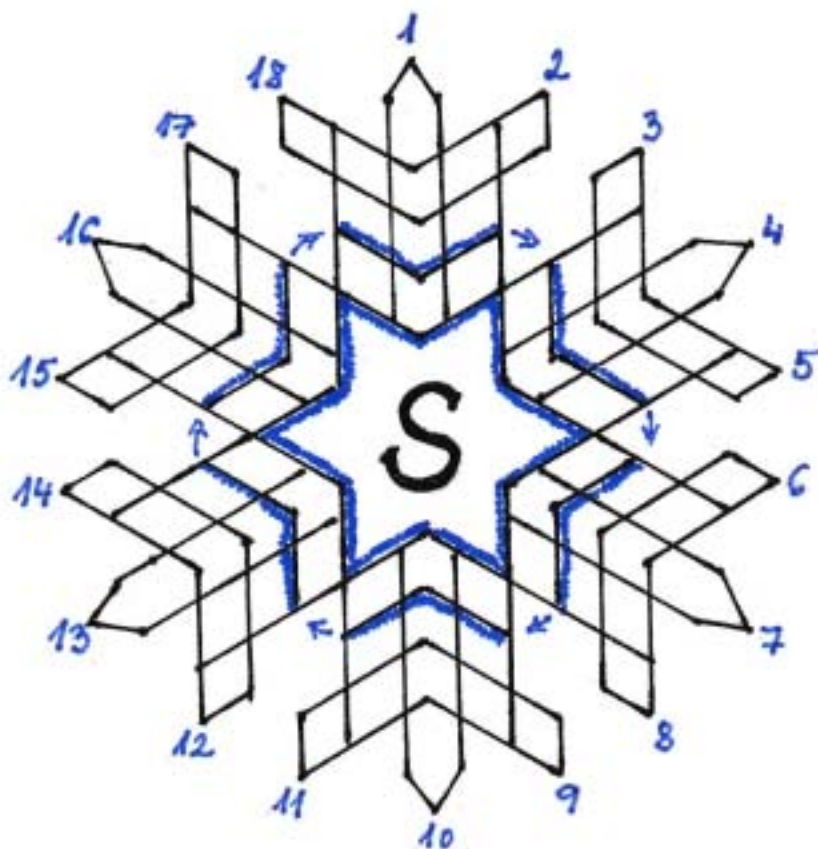
AHOJ DĚTI!

Leden nám předvedl velmi pevnou vládu zimy. Jestli také únor nadělí přírodě sněhovou peřinu, již brzy poznáme, protože jeho dny právě začínají. Včera jsme slavili Hromnice. Připomněli jsme si událost, kdy Maria s Josefem přinesli malého Ježíška do chrámu v Jeruzalémě, aby ho jako prvorozeného zasvětili Hospodinu, jak to nařizoval Zákon.

Ve středu obrázku – sněhové vločky září písmeno S. Není tam náhodou. Má zcela jasný úkol. Tvoří první písmeno všech 18 slov, která je třeba paprskovitě doplnit do vločky. Každé slovo se skládá z 5 písmen a tajenku (správný název včerejšího svátku) vytvoří společně všechna třetí písmena. Velké S ve vločce chce také připomenout, že je počátečním písmenem mnoha důležitých slov, která vyprávějí o setkání svaté rodiny se starcem Simeonem, jemuž bylo předpovězeno, že neokusí smrti, dokud neuvidí Mesiáše. Tento služebník nazývá malého Ježíška spasením, světlem... Na tato slova myslíme vždy, když budeme zapalovat svíci „Hromničku“.

Slova k doplnění:

1. Sloužící
2. Světová strana
3. Zlevnění
4. Místo k pobytu
5. Nevidomá
6. Prostor na seno
7. Velká svíčka
8. Vulkán
9. Opak mládí
10. Samec od srnky
11. Zeď
12. Symbol lásky
13. Šlépěj
14. Tvoří sochy
15. Obava
16. Vykoupení
17. Ryba s dlouhými vousy
18. Pentle

(Otazníček)

PRO STARŠÍ:

Hledáme... Jak často hledáme nějakou věc, vhodné slovo do dané situace, řešení problému, ale i bližního, přítele... Je zajímavé, jak někdy naše hledání dopadne – úplně jinak, než jsme mysleli... O tom, že lze hledat také SEBE, vypráví příběh jednoho ateisty:

POMOC

„Viš, já jsem nevěřící, ale řeknu ti...“ Přítel, kterého jsem potkal, když vycházel ze dveří venkovského kostela, se na mě díval rozpačitě.

„Hmm,“ povzbudil jsem ho, protože se uprostřed věty zarazil.

„Řeknu ti, proč jsem byl v kostele.“

„Podívat se na hezké sošky?“

„Ne.“

„Podívat se na obrázky?“

Jsem zvyklý, že hodně lidí chodí do kostela jako do galerie. Konečně v dávných časech byl kostel pro návštěvníky místem, kde mohli obdivovat nádhernou architekturu místo chaloupek, ve kterých žili. Mohli vidět úžasné obrazy jako v galerii. Do ní se jinak nedostali... A obrazy byly pro ně, zvyklé na obrázky v kalendářích, něčím podivuhodným, polibkem krásy.

A byla tu hudba...

Doma slyšeli hudbu, když poslouchali flašinetáře... A zpěv slyšali, jen když si sami zpívali. V kostele líbezně zněla chrámová hudba. Vychutnávali tóny... Vydechovaly z varhanní výšky. Jako by se ve výši vznášel andělský chór...

„Šel jsi do kostela poslouchat hudbu?“

„Ne.“

V tu dobu chodí do kostela preludovat mladý varhaník. Občas si zajdu poslechnout jeho cvičení.

„Tak proč jsi tam byl?“

„Abych... potkal sebe.“

„SEBE?“

Kývl.

„Člověk nemá čas setkat se sám se sebou,“ řekl.

Chápal jsem – ale mlčel jsem a nechal ho, aby zaostřil na to, co chce vyslovit.

„Člověk by nedělal v životě tolik hloupostí, co dělá, pokud by si udělal čas, aby se setkal sám se sebou. A v kostelních lavicích, v tichu, najednou vidám... sám sebe. Úplně jinak. Co se mi zdálo nesrozumitelné, se mi zdá srozumitelnější...“

Za půl roku jsem tohoto svého kamaráda potkal znovu – opět vycházel z kostela.

„Tak našel ses?“

Pohlédl na mě vážně. Opatrně zvažoval odpověď.

„Jdu ze mše.“

„ZE MŠE?“

Přikývl.

„Ty... nevěřící... ty... jdeš ze mše?!”

„Viš, já tak dlouho chodil do kostela, abych potkal sebe..., jak jsem ti říkal... Až se mi stalo, že jsem potkal...“

Zaváhal.

„Až jsem potkal jeho.“

Rozpačitě na mě pohlédl, rozloučil se.

Kolik lidí se s ním nepotká – protože si neudělají dost času, aby se potkali sami se sebou...

(z knihy Eduarda Martina Haló, je tam Bůh?), (EJ)

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Únor 2019			
Ne 3. 2.	4. neděle v mezidobí	7:30	Kužílkovi 202 HČ
		10:30	Židkovi 65
Ne 10. 2.	5. neděle v mezidobí	7:30	Kubičkovi 173
		10:30	Formánkovi 83
Ne 17. 2.	6. neděle v mezidobí	7:30	p. Kunert 125
		10:30	<i>Mše svatá pro děti</i>
Ne 24. 2.	7. neděle v mezidobí	7:30	Ježkovi 295
		10:30	Jansovi 7
Březen 2019			
Ne 3. 3.	8. neděle v mezidobí	7:30	Venclovi 288
		10:30	Macháčkovi st. 180 HČ
Ne 10. 3.	1. neděle postní	7:30	Svobodovi 252
		10:30	<i>Mše svatá pro děti</i>
Ne 17. 3.	2. neděle postní	7:30	Marešovi 264 HČ
		10:30	Šebrlovi 415
Ne 24. 3.	3. neděle postní	7:30	Bednářovi 162
		10:30	<i>Mše svatá pro děti</i>
Ne 31. 3.	4. neděle postní, <i>Misijní koláč</i>	8:00	Marešovi 408

KŘESŤANSKY JSME SE ROZLOUČILI

v kostele v Dolní Čermné

19. 12. 2018

s paní Boženou Motlovou z Dolní Čermné

v kostele ve Verměřovicích

21. 12. 2018

s paní Danuší Mikulovou z Verměřovic

v kostele v Dolní Čermné

22. 12. 2018

se slečnou Renatou Matyášovou

Zprávy z farnosti

DOLNÍ ČERMNÁ

4. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

neděle 3. února 2019

6. a 7. týden/2019

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 4. 2.	4. týdne v mezidobí		
úterý 5. 2.	sv. Agáty, panny a muž.		
středa 6. 2.	sv. Pavla a druhů, muž.		
čtvrtek 7. 2.	4. týdne v mezidobí		
pátek 8. 2.	Sv. Josefíny Bakhity, panny	18:30 19:00 20:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné <i>večer chval na faře</i>
sobota 9. 2.	4. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. v Petrovicích (udílení svátosti nemocných) - za Ladislava a Milušku Bednářovy, celý rod a živou rodinu
NEDĚLE 10. února	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné (udílení svátosti nemocných) - za Václava Haška a manželku mše sv. ve Verměřovicích (udílení svátosti nemocných) mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
pondělí 11. 2.	Panny Marie Lurdské, Světový den nemocných		
úterý 12. 2.	5. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování za dar života
středa 13. 2.	5. týdne v mezidobí	18:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Augustina Vávru, manželku a rodiče
čtvrtek 14. 2.	5. týdne v mezidobí	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Valentina Kunerta a živé a zemřelé z rodiny <i>jednání Pastorační rady farnosti</i>
pátek 15. 2.	5. týdne v mezidobí	18:30 19:00	<i>adorace a svátost smíření v Dolní Čermné</i> mše sv. v Dolní Čermné
sobota 16. 2.	5. týdne v mezidobí	17:00	mše sv. ve Verměřovicích
NEDĚLE 17. února	6. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 10:30	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Petrovicích - za Josefa a Martu Junkovy a syna Josefa mše sv. v Dolní Čermné - zaměřená pro děti

PŘÍLEŽITOST KE SVATÉ ZPOVĚDI

V Dolní Čermné vždy v neděli od 7:00 h. do 7:25 h. a v ostatní dny vždy 30 minut před mší svatou.

SVÁTOST NEMOCNÝCH

Společné udílení svátosti pomazání nemocných se uskuteční v sobotu 9. 2. při večerní mši svaté v 17:00 h. v Petrovicích a v neděli 10. 2. při ranní mši svaté v 7:30 h. v Dolní Čermné a v 9:00 h. při mši svaté ve Verměřovicích. Věřící, kteří chtějí přijmout svátost nemocných, prosíme, aby se zapsali na připravené archy v našich kostelích.

POKŘTĚN BYL

v kostele v Dolní Čermné 6. 1. 2019

Vojtěch Šebrle

otec Josef

POUTNÍK, ÚNOR 2019

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 17. února 2019. Poutník vyjde 3. března 2019

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.